

Het Legioen 2
Ongemerkt

Lees ook van Kami Garcia:

Het Legioen 1 – Onbreekbaar

KAMI GARCIA
ONGEMERKT

HET LEGIOEN 2

Vertaald door Merel Leene

full moon

Voor Alex – moge de zwarte duif je immer dragen.

Oorspronkelijke titel: *The Legion – Unmarked*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Little, Brown and Company, 2014

© Kami Garcia, 2014

© Vertaling uit het Engels: Merel Leene, 2015

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Anna Mutwil/Arcangel Images

Omslagontwerp: b'IJ Barbara

© Artwork p. 32, 75, 168 en 315 Kami Garcia, LLC

© Artwork p. 249, 279 en 332 Chris Berens

© Vertaling gedicht p. 65: Wijnand Steemers

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 2108 2

ISBN 978 90 488 2109 9 (e-book)

NUR 334/284

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

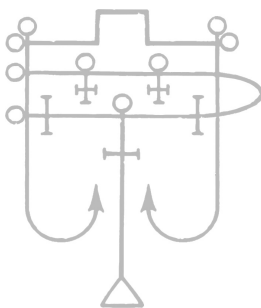
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De hel is leeg en alle duivels zijn hier.

- William Shakespeare, *The Tempest*

1. GEKOOID

IJzeren tralies waren het enige wat ons van elkaar scheidde.

Hij zat op de vloer van de cel, tegen de muur geleund, gekleed in niet meer dan een spijkerbroek. Mijn blik gleed naar de ketting waarmee zijn polsen geboeid waren. Zo met gebogen hoofd zag hij er precies hetzelfde uit als altijd.

Alleen was hij dat niet.

Ik vouwde mijn vingers om de natte spijlen. Een paar keer per dag sproeide er wijwater uit de sprinklers in het plafond. Ik vocht tegen de aandrang om het slot open te draaien en hem uit zijn cel te laten.

‘Bedankt dat je gekomen bent,’ zei hij. Hij had zich niet verroerd, maar ik wist dat hij me niet behoefde te zien om te weten dat ik er was. ‘Niemand anders durft.’

‘Iedereen probeert dit te begrijpen. Ze weten niet wat ze aan moeten met...’ De woorden bleven in mijn keel steken.

‘Met mij!’ Hij stond op en liep naar me toe – en naar de tralies die ons scheidden.

Terwijl hij naderde, telde ik de schakels van de ketting die tussen zijn polsen hing. Alles was beter dan hem in de ogen te moeten kijken. Toch deinsde ik niet achteruit; ik greep de spijlen alleen maar nog steviger vast.

Hij sloeg zijn handen boven de mijne om het metaal. Vlakbij, maar zonder me aan te raken.

‘Niet doen!’ schreeuwde ik.

Er sloeg stoom van de koudijzeren tralies terwijl het wijkwater zijn huid verschroeide. Hij hield de spijlen veel te lang vast en liet zijn handpalmen opzettelijk verbranden. ‘Je moet hier niet komen,’ fluisterde hij. ‘Het is te gevaarlijk.’

Hete tranen rolden over mijn wangen. Elke beslissing die we tot nu toe hadden genomen voelde verkeerd: de ketting om zijn polsen, de met wijkwater besproeide cel, de tralies die hem gekooïd hielden als een dier. ‘Ik weet dat je me nooit pijn zult doen.’

De woorden waren nauwelijks mijn mond uit of Jareds handen schoten tussen de spijlen door en grepen naar mijn keel. Ik sprong achteruit, buiten zijn bereik, maar zijn vingers streken nog net langs mijn huid.

‘Dat heb je mis, duifje.’ Zijn stem klonk anders.

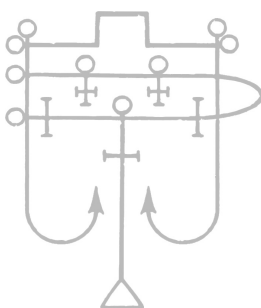
Gelach weergalmde tegen de muren. Er trok een kille huivering door me heen. Eindelijk beseftte ik wat alle anderen allang wisten.

De jongen die ik kende was verdwenen.

De gekooïde man voor me was een monster.

En ik was degene die hem moest doden.

ZEVEN DAGEN
EERDER

2. ZWARTE HEMEL

Ik sta voor het brandende gebouw. Met as besmeurde lakens hangen uit de kapotte ramen van de kamers, waarin nog altijd mensen gevangen zitten. Boven het gebulder van de vlammen uit klinkt geschreeuw, en ik huiver.

Ik wil dwars door de muur van zwarte rook heen rennen om ze te redden, maar kan me niet bewegen. Mijn blik zakt omlaag naar mijn bevende hand en dan dringt tot me door waarom.

Daar, in mijn hand, is de lucifer.

Met bonkend hart schoot ik overeind in bed.

Alweer een nachtmerrie.

Ze waren begonnen na de dag dat de muren van de gevangenis om me heen waren ingestort en plaagden me sindsdien elke nacht. Ik drukte mijn handen tegen mijn oren om het geschreeuw niet te hoeven horen.

Het was maar een droom.

En wat ik in het echte leven had gedaan, was nog veel erger dan een huis vol onschuldige mensen in brand steken.

Ik had een demon bevrijd.

Andras, zaaier van tweedracht. Een demon die meer dan een eeuw lang gevangen had gezeten.

En die twee maanden geleden mijn moeder en de andere

leden van het Legioen van haar generatie liet vermoorden. Die demon had ik onlangs bevrijd. En als ik de krantenberichten die ik obsessief verzamelde moest geloven, had hij sindsdien nog veel meer mensen gedood. Op sommige dagen dacht ik er minder vaak aan dan op andere.

Dit was niet een van die dagen.

De hele middag zat ik in de bibliotheek artikelen te lezen en weerkaartjes en landkaarten uit te printen.

Tegen etenstijd was ik volkomen kapot.

Toen ik over het modderige binnenterrein liep, sijpelde de regen door de zwarte leren laarzen die mijn moeder me op de avond voor haar dood had gegeven. Met alle regen en de winterse temperaturen hier in Pennsylvania begon een longontsteking een reële mogelijkheid te worden. Toch nam ik het risico graag als ik daardoor iets kon dragen wat ik van haar had gekregen.

Andere meisjes snelden in uniformrok en op rubberlaarzen langs; ze ontweken de plassen alsof het landmijnen waren, terwijl ik er dwars doorheen stampte. Het was niet meer opgehouden met regenen sinds de avond dat ik de Omvormer in elkaar had gezet – de paranormale sleutel die de kooi van Andras had geopend – en de hemel zag er net zo treurig uit als ik me voelde.

Hoe kon ik de Omvormer ooit hebben aangezien voor een wapen waarmee we Andras konden verslaan?

De details van die avond waren in mijn geheugen gegrift, net zo onuitwisbaar als de nachtmerries.

Ik, zittend op de vloer van de cel met de cilindervormige houder van de Omvormer in mijn handen en de schijven op mijn schoot. Jared, Lukas, Alara en Priest, die er aan de andere kant van de celdeur op aandrongen dat ik het ding in

elkaar zette. De verlamme angste toen ik de laatste schijf in het apparaat schoof.

Dat was negentien dagen geleden.

Negentien dagen geleden dat ik voor het laatst mijn vrienden had gezien en Jareds stem had gehoord.

Negentien dagen geleden dat ik buiten de gevangenis gestruikeld was en mijn benen had opengesneden aan scheermesjesdraad.

Negentien dagen geleden dat ik bij de spoedhulp zat, terwijl een arts de snijwonden hechtte en de politie me ondervroeg.

De arts had bijna verontschuldigen geklonken toen hij klaar was met zijn werk. 'Alles is weer dicht, maar je zult er wel littekens aan overhouden.'

Ik herinnerde me dat ik toen lachte. Littekens van een stuk prikkeldraad waren niets vergeleken bij de emotionele littekens die de gebeurtenissen van die avond zouden achterlaten.

Uren later, toen ik staarde naar de storm die tegen de ramen van mijn ziekenhuiskamer beukte, hoorde ik stemmen aan de andere kant van de deur. Ik ving slechts flarden van het gesprek op, maar dat was voldoende.

'... van maatschappelijk werk. Hebt u enig idee waarom uw dochter is weggelopen, mevrouw Waters?'

Weggelopen – dat was het verhaal dat ik tegenover de politie had opgehangen.

'Ik ben Diane Charles, niet Waters. Kennedy's moeder is overleden. Ik ben haar tante.'

'Uw nichtje heeft nauwelijks een woord gezegd, mevrouw Charles. Er zal psychiatrisch onderzoek nodig zijn om haar geestelijke gesteldheid te beoordelen voordat we haar met u mee naar huis laten gaan.'

'Met mij mee naar huis?' De stem van tante Diane schoot de hoogte in. 'Toen ik ermee instemde om haar voogd te wor-

den was Kennedy een uitstekende leerling zonder problemen. Ik heb geen idee in wat voor ellende ze verzeild is geraakt, maar ik wil beslist niet dat ze die mijn huis in brengt. En wat als ze weer wegloopt?’

‘Ik begrijp uw bezorgdheid, maar u bent de enige familie...’

‘... die u te pakken kunt krijgen,’ snauwde tante Diane. ‘Hebt u eigenlijk wel geprobeerd om haar vader op te sporen?’

Het feit dat mijn tante bereid was me over te dragen aan een man die ik al twaalf jaar niet meer had gezien, maakte wel duidelijk dat ze me absoluut niet wilde.

Tante Diane dempte haar stem. ‘Kennedy’s moeder en ik waren niet erg close. Mijn zus had problemen, en zo te zien heeft ze die op haar dochter overgedragen. Dat vind ik verschrikkelijk, maar ik ben echt niet in staat om voor een ontspoorde puber te zorgen.’

Elke andere avond zou ik de gang op zijn gestormd om mijn tante eens flink de waarheid te zeggen vanwege de belediging aan het adres van mijn moeder. Over mij had ze echter gelijk, al kende ze de werkelijke reden van mijn gedrag niet. Bij haar gaan wonen stond gelijk aan een doodvonnis.

‘U hoeft het niet allemaal alleen te doen,’ zei de maatschappelijk werker. ‘Er bestaan programma’s voor risicojongeren. Opvanghuizen, kostscholen...’

De volgende ochtend kwam tante Diane met een handjevol knullige excuses. ‘Ik wil alleen maar het beste voor je, Kennedy. Winterhaven Academy is een geweldige school, en erg duur.’ Ze ratelde maar door, zonder op een reactie te wachten. ‘De dokter zei dat je naar school kunt zodra je benen genezen zijn. Ik heb alles al geregeld.’

Ik staarde naar de tv die aan de muur achter haar hing, waar een nieuwszender beelden liet zien van golden retrievers en labradoodles die elkaar in een park aanvlogen. De tekstbalk onderaan meldde: TWEE KINDEREN DOOD NA UIT-

BRAAK HONDSOLHEID IN BUITENWIJK. Een pijnlijke herinnering aan het feit dat ik geen idee had waartoe Andras in staat was of hoe ver zijn macht reikte.

Pas nadat mijn tante die avond eindelijk weer naar Boston was vertrokken, begon ik antwoorden te krijgen.

Op de eerste dag dat Andras vrij was, werd West Virginia onafgebroken geteisterd door onweersstormen en hevige regenbuien. Bliksemschichten schoten door de duisternis aan de andere kant van mijn raam, en elke keer dat de elektriciteit in het ziekenhuis uitviel, renden de verpleegkundigen door de gangen.

Op de tweede dag was de regen niet meer het enige wat uit de hemel viel. Nieuwszenders in heel West Virginia en Pennsylvania toonden livebeelden van kraaien die als zwarte hagelstenen uit de lucht kwamen vallen.

Op dag drie, terwijl onderzoekers nog bezig waren om de dode vogels op allerlei ziektes te onderzoeken, verspreidde een golf van geweld zich als een virus door het gebied. De moorden begonnen in Moundsville, West Virginia, op slechts een paar kilometer van het ziekenhuis én van de staatsgevangenis waar ik de Omvormer in elkaar had gezet. De lichamen van een plaatselijke dominee en zijn vrouw werden levenloos aangetroffen; ze hingen aan de balken van hun kerk, waarvan de muren beplakt waren met pagina's uit het boek van Henoch. Een gepensioneerde bewaker van de gevangenis werd in bad geëlektrocuteerd – zijn elektrische scheerapparaat dreef naast zijn lichaam in de badkuip. En een hoogleraar theologie aan de universiteit werd neergestoken in zijn kantoor, waar tientallen boeken uit een afgesloten boekenkast gestolen bleken te zijn. Geen van de moorde-naars werd gepakt.

Daarna nam het geweld alleen nog maar toe.

De volgende dag bracht in de buurt van Morgantown, West Virginia, een scoutingleider alle jongens uit zijn groep

door verdrinking om het leven en sloeg vervolgens de hand aan zichzelf. In Pittsburgh zette een gepensioneerde brandweerman de helft van de huizen in zijn blok in brand, waarna hij zelf de vuurzee in liep. In drie zwaarbeveiligde gevangenissen werd de noodtoestand afgekondigd nadat rellen waren uitgebroken en bewakers werden vermoord; hun lichamen werden door de gevangenen aan de wachttorens gehangen.

Op de vijfde dag begonnen er meisjes te verdwijnen.

Eén meisje per dag, nu al veertien dagen lang: Alexa Sears, Lauren Richman, Kelly Emerson, Rebecca Turner, Cameron Anders, Mary Williams, Sarah Edelman, Julia Smith, Shannon O'Malley, Christine Redding, Karen York, Marie Denning, Rachel Eames, Roxanne North. Ook zonder hulp van mijn fotografische geheugen stonden de namen in mijn hersens gegrift.

Op dag zes hadden de artsen me uit het ziekenhuis ontslagen, en op dag zeven overhandigde de directrice van Winterhaven me het uniform dat ik nu aanhad.

En het kriebelde nog altijd als de pest.

Met mijn ellebogen wrong ik me tussen de groepjes meisjes door die rondhingen op de overdekte galerij die de Hal werd genoemd. Het was de dag na kerst, en de eerstejaars stonden nog altijd bij elkaar uit te huilen omdat ze van hun ouders tijdens de vakantie niet naar huis hadden mogen komen.

Een paar meisjes met streperige zwarte eyeliner zaten schrijlings op het muurtje tussen twee van de zuilen – half in en half uit de regen – en gaven een naar binnen gesmokkelde sigaret aan elkaar door. Tegenover hen, in de buurt van de toiletten, stond de lipgloss-maffia te roddelen, stinkend naar jaloezie en nep-aardbei.

Snel stapte ik door de misselijkmakende stank heen en duwde de deur van de toiletten open. Met nog twee hele

weken kerstvakantie te gaan moest ik echt een alternatieve route naar de bibliotheek zien te vinden om deze ellende te ontlopen.

Terwijl ik voor de spiegel stond en mijn bruine haar uitwong drupte het water van mijn uniform op de tegels. Ik nam nooit een paraplu mee. De regen herinnerde me aan die avond in de gevangenis – en aan vermoorde gezinnen en afgebrande huizen, verdronken scoutingleden en vermiste meisjes.

Dingen die ik niet mocht vergeten.

Ik bond mijn lange haar in een slordige paardenstaart en ving daarbij een glimp van mijn spiegelbeeld op. Ik herkende het meisje dat me aanstaarde nauwelijks. Mijn donkere ogen vielen bijna weg in de blauwpaarse schaduwen die eromheen lagen en mijn olijkleurige huid stak vaal af bij mijn witte bloesje.

De afgelopen weken hadden een zware tol van me geëist. Ik had geluk als ik overdag niet vergat te eten, en door de nachtmerries kreeg ik nooit meer dan een paar uur slaap.

Er flitste een beeld door mijn hoofd. Een meisje in een witte nachtjapon – de eerste geest die ik ooit had gezien, en waarschijnlijk zou ze me vermoord hebben als Jared en Lukas me niet hadden gered. Alleen nog twee handafdrukken in mijn hals en ik kon zo voor haar doorgaan.

De lamp boven mijn hoofd knipperde.

Niet hier.

Ik verstijfde. Toen bewoog ik instinctief mijn hand naar het zilveren medaillon dat aan een kettinkje om mijn hals hing. De Hand van Eshu, het beschermende symbool dat ik van Alara had gekregen.

Er klonk een *pang* en een vonkenregen daalde op me neer. Ik dook omlaag en sloeg mijn armen om mijn hoofd terwijl ik in gedachten de ruimte scande. Was hier iets wat ik als wapen kon gebruiken?

Probeer uit te vinden tegen wie of wat je het opneemt, dacht ik.

Ik tuurde naar het plafond. Aan de binnenkant van een van de gloeilampen wolkte zwarte rook.

Een uitgebrand peertje. Geen paranormale aanval.

Al sinds de avond dat ik Andras had bevrijd verwachtte ik er een, maar er was niets gebeurd. Nog niet.

Wat zou Jared denken als hij zag dat ik me wild schrok van een gloeilamp? Telkens keerden mijn gedachten naar hem terug.

Waar was hij nu? Was hij in veiligheid?

Wat als er iets met hem gebeurd was?

Ik voelde een vertrouwde brok in mijn keel.

Alles was goed met hem. Dat móést gewoon. En met de anderen ook.

Jared, Lukas, Alara en Priest konden prima voor zichzelf zorgen, en voor elkaar. De herinnering aan de laatste keer dat ik ze had gezien, in de gevangenis, speelde door mijn hoofd.

Als je aan ze denkt, mis je ze alleen maar nog meer, zei ik tegen mezelf.

Ik gooide wat koud water over mijn gezicht, en terwijl ik de herinneringen en het water uit mijn ogen wegknipperde pakte ik een papieren handdoekje.

In de spiegel zag ik achter me een wazige schaduw langsglijden.

Ik deinsde achteruit. 'Sorry,' zei ik, beschaamd over mijn schrikreactie. 'Ik zag je niet.'

Toen ik me van de spiegel wegdraaide, bleef mijn blik nog even hangen bij de weerspiegeling van de ruimte. Ik zocht naar degene die was binnengekomen.

Er was niemand.

Doordat ik samen met Jared, Lukas, Alara en Priest tegen wraakgeesten had gevochten, wist ik intussen dat zich overal paranormale entiteiten konden ophouden. En de kans om op een honderd jaar oude campus als Winterhaven een boze geest tegen te komen was voor iedereen groot. Toch had ik door de nachtmerries en mijn ervaringen van de afgelopen paar maanden het gevoel dat er meer aan de hand was.

Ik had geen idee wat ik precies in de spiegel had gezien, maar waarschijnlijk zou het terugkomen. Ik moest zorgen dat ik voorbereid was, en drie keer per dag bosbessen-Pop-Tarts eten was niet echt een dieet voor kampioenen. Hoog tijd om de eetzaal weer eens te bezoeken.

Tien minuten later stond ik in de rij en schepte wat van de onnatuurlijk oranje macaroni met kaas op mijn bord. Om de boel wat op te peppen nam ik ook nog een pakje kaneel-Pop-Tarts, en daarna speurde ik de kantine af naar een lege tafel. De eetzaal was een voedingsbodem voor alles wat ik haatte aan Winterhaven: roddels, klikjes en zelfmedelijden.

Twee Zwarte Eyeliners knikten me toe: een uitnodiging om bij ze te komen zitten. In plaats daarvan koos ik een plek aan het andere uiteinde van de tafel. Ze beseften niet dat ik ze een plezier deed. Het was gevaarlijk om in mijn buurt te komen, dat bewees mijn recente geschiedenis wel.

Ik gooide mijn tekenblok neer naast het bord met de plakkerige klont macaroni en bladerde door de tekeningen. Het was alsof ik naar een tekenfilmpje van mijn nachtmerries keek: Priests hand, omhoogstekend uit de put; Alara, vastgebonden aan de elektrische stoel; de geesten van tientallen vergiftigde kinderen op een rijtje aan het voeteneinde van hun metalen bed. Vellen en vellen vol, elk volgende beeld nog verontrustender dan het vorige.

Ik kwam bij een onafgemaakte schets van een paar avonden geleden: een gestalte die over me heen boog terwijl ik lag te slapen, precies zoals in mijn nachtmerrie. Ik boog me

over het papier en vulde de ontbrekende gedeelten aan. Na een paar minuten kwam er een gezicht tevoorschijn: de woeste ogen en lange snuit van een dier, naar voren stekend uit een menselijk silhouet.

Andras.

Mijn vingers grepen het potlood steviger vast. Eén detail had ik weggelaten, iets wat ik niet kon tekenen. In de nachtmerrie had hij tegen me gesproken.

Ik kom je halen.

Het had meer als een belofte dan als een dreigement geklonken.

'Alweer een nieuwe,' riep een van de Zwarte Eyeliners vanaf het andere uiteinde van de tafel.

In de deuropening stond een meisje met supersteil haar, dat met verschrikte hertenogen de zaal in keek. Voorzichtig schuifelde ze naar voren; haar gezicht was nog rood en dik van het huilen en ze hield een welkomstmap van Winterhaven tegen haar borst gedrukt. Ik herkende die blik. Waarschijnlijk hadden haar ouders haar vanochtend hier afgezet.

Winterhaven was het laatste station voor de lastige dochters van rijke gezinnen aan de oostkust. Van weglopers en snijders tot pillenslikkers en feestbeesten: Winterhaven accepteerde ze allemaal – inclusief mij.

Nu was de school verantwoordelijk voor ons, wat overigens niet veel te betekenen had. Geen van de docenten kon het iets schelen wat we achter gesloten deuren uitspookten, zolang we elkaar maar niet vermoordden. De feestbeesten bleven feesten en de snijders bleven snijden. Alleen de weglopers zaten hier verkeerd, want de school lag zo diep weggestopt in de bossen van Pennsylvania dat je nergens heen kon.

Binnen enkele seconden ging er een geroezemoes door de zaal.

'Te jong voor dronken achter het stuur'

‘Ziet er niet stoer genoeg uit voor een wegloper?’

‘Ik zet in op pillen. Zeker weten.’

‘Definitieve antwoord?’

Ik sloot de stemmen buiten en maakte de schets af. Losse flarden van de nachtmerrie schoten door mijn hoofd: de gestalte die in het donker naar me staarde, het gezicht dat langzaam opdook uit de schaduwen, de verlamdende angst.

Het was te veel.

Mijn hand beefde terwijl ik vocht tegen de aandrang om het vel uit het tekenblok te trekken en in snippers te scheuren. Ik had er zo genoeg van om bang te zijn. Ik wilde kunnen slapen zonder gekweld te worden. En liever dan wat ook wilde ik vergeten. Dat kon ik mezelf echter niet toestaan.

‘Zit hier iemand?’ Het nieuwe meisje stond tegenover me; de rand van haar blad trilde. ‘Ik bedoel, is het goed als ik hier ga zitten?’ Ze leek zelfs nog jonger dan Priest – veertien misschien.

De Zwarte Eyeliners lachten. De paar keer dat ik hier had gegeten, had ik hun uitnodiging om bij ze te komen zitten afgeslagen. Waarschijnlijk dachten ze dat de kansen van het nieuwe meisje niet erg groot waren, en dat was voor mij voldoende reden om haar wel bij me te laten zitten.

Ik gebaarde naar de lege stoel tegenover me. ‘Ga gauw zitten, voordat de gieren om je heen komen cirkelen.’

Het meisje ontspande haar schouders. ‘Dank je. Ik ben Maggie.’

‘Kennedy.’ Ik begon weer te tekenen, in de hoop dat ze de hint zou oppakken.

‘Coole naam.’

‘Niet echt.’ Ik keek niet op.

Een paar minuten bleef ze stil, terwijl ze een hap oranje macaroni over haar bord heen en weer schoof. Hoewel ik voelde dat ze naar me keek, hield ik mijn blik strak op het papier gericht. Oogcontact zou alleen maar tot een gesprek

uitnodigen, iets wat ik koste wat kost wilde vermijden.

‘Hé, waarom zit jij hier? Sorry...’ Ze beet op haar lip. ‘Dat gaat me natuurlijk niets aan. Mijn vader zegt dat ik veel te veel vragen stel.’

Haar vader klonk als een harteloze klootzak.

Net als die van mij.

‘Ik ben weggelopen.’ Dat was tenminste het verhaal dat ik aan de politie en tante Diane had verteld. Voordat het nieuwe meisje de kans had me te vragen waarom, draaide ik de rollen om. ‘En jij?’

Ze prikte in de klont macaroni. ‘Mijn vader heeft me hier gewoon gedumpt.’

‘En wat heb jij gedaan om hem zo kwaad te maken?’

Er rolde een traan over haar wangen. ‘Ik besta.’

Mijn potlood stopte met bewegen. De woede in haar stem was vermengd met pijn, en dat deed me denken aan de laatste keer dat ik mijn eigen vader zag. Aan de ochtend dat hij wegreed, vanachter het raam nagekeken door zijn vijfjarige dochtertje.

Ze veegde met een mouw over haar gezicht en keek naar mijn tekenblok. ‘Dat is cool... en een beetje griezelig. Jij bent echt goed. Ik durf te wedden dat jouw tekeningen op een dag in een galerie hangen.’

Een vertrouwde pijn roerde zich in mijn borst. Dat zei mijn moeder ook altijd.

‘Wat is het?’ vroeg ze met haar blik nog altijd op de schets.

‘Gewoon iets uit een droom.’

Haar ogen lichtten op. ‘De beste manier om een nachtmerrie kwijt te raken is iemand erover te vertellen. Dan houdt je geest op met tegen de enge droom te vechten en gaat hij vanzelf weg.’

Mijn nachtmerries zouden helemaal nergens heen gaan.

‘In de echte wereld werkt dat niet zo.’ Ik pakte mijn tekenblok op en ging staan. De poten van mijn stoel schraapten

over de houten vloer. ‘Sommige gevechten kun je gewoon niet winnen.’

Zonder op antwoord te wachten liep ik weg. Het laatste waar ik behoefte aan had was een peptalk van een meisje dat zat te janken omdat haar vader haar op een dure kostschool had gedumpt. Mijn moeder was dood en mijn vader had ik in geen jaren gezien.

Mijn dagen waren gevuld met angst en schuldgevoel, dode vogels en vermiste meisjes.

En het zou alleen nog maar erger worden.

Schuldgevoel knaagde aan me, tot ik uiteindelijk toch maar besloot naar de kamer van het nieuwe meisje te lopen. Die was gemakkelijk te vinden. Het was de enige deur zonder berichtjes op het prikbord, waardoor ik meteen een gevoel kreeg alsof ik een puppy een trap had verkocht.

In gedachten sprak ik alvast de verontschuldiging uit die ik onderweg had geoefend. Ik klopte aan. ‘Ik ben het, Kennedy!’

Even later klopte ik opnieuw en luisterde of ik aan de andere kant van de deur iets hoorde. Niets. Of ze was er niet, of ze wilde niet met me praten.

Ik bladerde door de schetsen aan het begin, die ik had gemaakt kort nadat Lukas me het tekenblok had gegeven. In plaats van de verontrustende beelden uit mijn nachtmerries had ik daarin gelukkiger herinneringen vastgelegd: half afgemaakte schetsen van Priest die zilverkleurig ducttape om paintballgeweren wikkelde; Alara, terwijl ze een flesje wrijfwater in haar gereedschapsriem duwde; Lukas die Tetris speelde; een zeldzame glimlach van Jared. Hun specialiteiten – de deskundigheden waarin ze waren getraind – waren net zo verschillend als zijzelf. Toch vulden hun vaardigheden

elkaar mooi aan: Lukas hackte databases in het hele land en gebruikte de informatie daaruit om paranormale activiteit op te sporen; Priest bouwde het wapentuig waarmee ze op geesten joegen en Jared kon daar prima mee overweg; en wanneer wapens niet meer werkten, gebruikte Alara bezweringen en voodoo-kunsten om hen te beschermen.

Samen vormden ze een Legioen, en korte tijd had ik gedacht dat ik een van hen was.

Eén schets zag er anders uit dan de andere: een zelfportret. Ik scheurde de tekening uit het blok en prikte hem met een briefje op Maggies prikbord.

*Het spijt me.
Kennedy*

Het meisje op de tekening droeg een legerbroek en zwarte laarzen, en zag er dapper en vastberaden uit – als iemand die klaar is voor het gevecht. Ik had mijn strijd al verloren, maar Maggie kon die van haar nog winnen.

Een paar minuten later stond ik voor mijn eigen kamerdeur en probeerde me te herinneren hoe het voelde om het meisje op de tekening te zijn. Het lukte me niet.

Samen met het Legioen was ik ten strijde getrokken tegen kwaadaardige geesten en had ik paranormale entiteiten vernietigd. Nu was ik alleen en zelfs niet meer dapper genoeg om het op te nemen tegen wat er aan de andere kant van mijn eigen deur op me wachtte.